
Premi Banc Sabadell

Roma

Autor: Raimon Aguiló

És molt d'hora per anar arreu
i molt tard per romandre impassible
veient com passa el temps des de casa.
La ciutat ja no somnia, s'allunya
la platja rebregada dels estius
i retorna dins la fosca la penombra
del gris, la buidor de les barques,
el presagi d'una mort anunciada
i lluny, al Montsant, les vinyes altes
arborades de nou per a la batalla.

Al descobert, l'embat d'un nou dia,
l'angúnia de saber que avui arrelaran
promeses al passeig de les Palmeres,
enmig de les branques mal esqueixades
per un vent de l'oest. D'allà estant la gent
no esvora cap avorriment per no sentir-se
com ella, desolada a la barana, encarcarats
els dits i guaitant les onades des del Balcó
on passa les hores mortes, fent veure
que és viva en un naufragi de mar girada.

No té escapatòria mi cau secret,
ni deures per fer a casa. Rambla avall
la vida és com sempre, funcionària
de províncies i subsidiària, també,
amb un feix de mirades buides
i vòmits encetats a les voreres del dissabte.
El edificis corporatius semblen
foscos vaixells que mai no arribaran a port;
pirates en zel cercant les illes del tresor
i reprimint la buidor que tenen les hores
escampades per l'asfalt a la mitjanit
com la gent d'aquí i d'allà, que esgrafia
la misèria al ras, on hi ha el monument
als herois i una institució que ens vigila
els dies i les hores com si a ella li anés la vida.

Tot ve d'un temps antic, tan vell
com la bella Roma, on s'amagaven
els crancs i les pors embotades
en el vers fatídic i prematur d'una oda nova
apaivagada de sables i solemnes processons.

I no entenc com encara de tu m'enyoro.
A Pilats els morts segueixen empresonats.
A l'Arrabassada campen ànimes en fals,
òrfenes, vingudes a peu de la Savinosa
per la passera dels dies oblidats en el prodigi
d'una postal antiga. Un fet mandrós t'escurça
les primeres hores immòbils de la tarda, mentrestant
el crepuscle, de biaix, il·lumina la Muralla.
Cèsar, victoriós, es llepava els dits i nosaltres
vençuts i desarmats rendíem vassallatge.